

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Levnet og Meeninger (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297333504/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

Høyen

Uafseelige Velsignelser omringe dig, du yndigste blant Høyene! –
Og fra din Top skal man aldrig kunde øyne det blinkende Sværd! –
aldrig den sorte gnistrende Røg, som forkynnder Ødeleggelse! – Paa
din Top, skal den sølvhaarede Landmand sidde, og overtælle sine
Rigdomme – og fortælle sin uskyldige Ungdoms Bedrifter til op-
mærksomme Børnebørn – og prise den Al-Gode, som har velsignet
ham! – Paa dig skal den kjæle sortoyede Pige, opløfte sine Hænder af
Snee mod Himmelen; – og kræve den til Vidne, til den hellige Pagt,
som hun indgaaer med sin gulhaarede Hyrde! – – og Himlen skal
høre hendes Eed, og gjøre – – at hun aldrig kan bryde den! – Men i
dine Skygger, skal en Trop skjærtende, med Roser bekrandte Piger,
ofte indfinde sig mod Kjølningen, og dantse i Kreds om en halvslum-
rende Barde – og fordre Amors Lov-Sang og Hymens Lov-Sang af
ham – og med fulde Hænder bestroe ham med dine Blomster – og
forstyrre ham i den Sang, hvilken han, ligesom ubeckymret om dem,
altid begynder forfra om Bacchi Seyervindinger, og om Viinens
Glæder! –

Vær evig velsignet, evig udmærket, evig festelig du elskeligste
blant Elvens Høye! – Thi i dine Skygger, drak Cimbrenes dengang
spirende Barde, fordem de udsørgeste Lyksaligheder i sig med store
Drik – i dine Skygger følte, smagte, nød han, alle en flammende, en
med Laster ubesmittet Indbildningskrafts, alle et ædelt, et svulmende
Hjertes himmelske Fortryllelser! – Endnu havde Melpomene ikke
indviet ham til sin Helligdom – endnu havde hun ikke betroet ham
den vældige Harpe – Men da han blev undfanget, havde den gud-
dommelige lagt en Gnist i hans Hjerter – og allerede havde den grebet
om sig – allerede begyndte den himmelske Ild, at ulme – og en ulige
store Kreds, end den der indskrænker de fleste Dødelige, havde al-
lerede aabnet sig for hans varmere Indbildningskraft, hans meer
smeltende Følelser – Mennesker som blot iagtoeg almindelige Plig-
ter, saae han, tænkte han neppe meer – og de lave krybende Dyder,
Egennyttens Døtre, og Frygtens Døtre, følte hans Hjerter dengang

intet for – Hans stirrende Syn fulgte utrettet med Heltene i deres høieste Flugt, og hans Hjerter slog kun høyt for Handlinger, som Engle maatte beundre! – Forført af den raske, den venskabelig skuffende Muse, haabede han dengang snart selv, at kunde ligne disse jordiske Guder, hvis Ære hans Sjæl svulmede af – Hun sagde ham det ikke, at han kun var bestemt til at besyngede dem – da skulde hun have bedrøvet ham dermed – – Men nu, ak nu smelter hans Hjerter i Lyksaligheder, og hans heele Sjæl i fortryllende Følelser; naar den himmelske tilvinker ham, at forfølge de Helte med høye Toner, hvis Spor hans svagere Fødder ikke kan træde i – og med svulmende Sang, at naae de Dyder, som Skjæbnen har formeent ham at udøve – Rask som Ørnen river han sig da løs, fra sit tungere Støv, fra sin snevrere Kredts – og i Følge med dem han besynger, stiger han op imod dig, du de sande Dyders Kilde, de reene Glæders Udspring! – Ak, at du kun ofte vilde byde din himmelske Sangerinde, at tilvinke ham, du Salighedens Fader! – Ak, at du vilde styrke hans Vinger, at han ikke for hastig sank tilbage, til det betyngende Støv! – ikke for dybt i det besnudske Leer! – – Ak, at han da selv, naar han forgjæves flagrende, ikke kan rive sig løs, fra de Baand, som hilde ham, dog aldrig taber dig af Sigte, du evige Forbarmer! – aldrig dig, du allerhelligste Væsen! – aldrig den salige Tidspunkt, efter hvilken han evig ved Siden af dydige, skal knæle for din Throne! – Evig i Chor med ubesmittede, syng dine herlige Egenskaber! –

Salige Formaal, kan den henrykte Digter tænke – føle dig – føle din Himmel? – – og see tilbage til en Tue, hvorunder han fordem nød nogle af dine svageste Glimt – indhyllede, dæmpede, næsten qualte i en Skye af jordiske, af daarlige Glæder? – Han kan det! – Han skal det! – Thi evig dyrebar er den mindste Guist af himmelske Dyder – og evig Salighed er i den spædste Straale af deres Fader – Derfor skal din Barde, ofte taknemmelig, ofte velsignende erindre dig og de Vellyster, som du fordem skænkede ham, o du elskeligste blant Høiene! –

Viin-Flasken

Men ret alvorlig, mein Herr von ThundernTrunk, om De engang af et Vanheld faaer disse Blade at læse, vil De ikke da kalde mig et Kyl-